

COLLEGE VAN BEROEP

Van de NEDERLANDSE ORDE VAN ADMINISTRATIE- EN BELASTINGDESKUNDIGEN

Bij afkorting aangeduid als **NOAB**

Nummer: CvB 07/2015

Beslissing inzake het hoger beroep, ingesteld door A en B, beiden werkzaam bij en vennoten van administratie- en advieskantoor C, voormalig NOAB-lid, hierna: appellante (in de procedure bij het Tuchtcollege van NOAB aangeduid als: betrokkene), tegen de uitspraak van het Tuchtcollege van NOAB met nummer TC 39/2014 van 29 december 2014, in afschrift aan partijen verzonden op 12 januari 2015 (hierna: de bestreden uitspraak) inzake de klacht, ingediend door **de bank**, hierna (evenals in de bestreden uitspraak): klaagster, tegen appellante.

1. Het verloop van de procedure.

1.1. Het College van Beroep (verder ook te noemen: het College) heeft kennisgenomen van de in deze zaak gewisselde en aan partijen bekende stukken, waaronder: (...)

c) het verweerschrift in hoger beroep van klaagster van 28 april 2015 (met bijlagen). Met betrekking tot dit stuk heeft de hierna te noemen gemachtigde van appellante ter hierna te melden zitting verklaard dat zij eerst de dag voor de zitting door de (eveneens na te noemen) gemachtigde van klaagster in het bezit is gesteld van een exemplaar ervan.

1.2. Appellante heeft het voor het instellen van het hoger beroep verschuldigde bedrag aan gedingkosten ad € 500 tijdig betaald.

1.3. De mondelinge behandeling van het hoger beroep heeft plaatsgehad ter zitting met gesloten deuren van 1 oktober 2015 te 's-Hertogenbosch. Ter zitting zijn toen verschenen en gehoord, namens appellante de heren A en B voornoemd, vergezeld van haar gemachtigde mevrouw mr. E., en namens klaagster, de heer mr. F, te dezer zake optredend als gemachtigde van klaagster.

1.4. Partijen hebben bij gelegenheid van voormelde zitting ieder een pleitnota overgelegd en voorgedragen en hebben verder hun standpunten toegelicht en hebben geantwoord op vragen van het College.

1.5. Appellante heeft ter zitting aan het College en aan klaagster een afschrift overhandigd van de "Antwoordakte uitlating producties tevens antwoordakte vermeerdering van eis" (met bijlagen), zoals deze namens haar is ingediend ter gelegenheid van een rolzitting op 20 mei 2015 in het kader van een lopende civiele bodemprocedure bij de Rechtbank Midden-Nederland.

1.6. Het College heeft de zitting aan het begin geschorst om nader onderzoek door de griffier te laten doen. Dat heeft uitgewezen dat niet kon worden vastgesteld dat een afschrift van het verweerschrift door de griffier tijdig aan de gemachtigde van appellante is verzonden. Mede gelet op de verklaring van partijen dat het vonnis inzake de in 1.5 bedoelde rechtbankprocedure in de loop van de maand oktober 2015 is te verwachten bleek het zinvol om de afloop van die procedure af te wachten. Daarom is aan het einde van de zitting in goed overleg met en met instemming van partijen besloten het onderzoek te schorsen. Het College heeft daarop met partijen afgesproken dat in eerste instantie appellante in de gelegenheid wordt gesteld om binnen vier weken na deze zitting te reageren op de inhoud van het verweerschrift van klaagster. Indien de rechtbank in die periode (eind)vonnis wijst, kan de inhoud van dat vonnis in de reactie worden betrekken. Klaagster zal vervolgens in de gelegenheid worden gesteld om – ook weer binnen een termijn van vier weken - op de (nadere) reactie van appellante te reageren, in welke reactie zij dan desgewenst tevens kan ingaan op de inhoud van de ter zitting door appellante overgelegde rechtbank-akte. Partijen hebben zich in dat verband op voorhand reeds akkoord verklaard met het voorstel van het College om vervolgens geen nieuwe mondelinge behandeling meer te bepalen maar uitspraak te doen op basis van de dan aanwezige gedingstukken.

1.7. Bij schrijven van 29 oktober 2015 (met bijlagen) heeft appellante gereageerd op het verweerschrift, welke reactie voor commentaar is gestuurd naar de gemachtigde van klaagster. Die heeft daarop gereageerd door middel van een op 27 november 2015 bij de NOAB binnengekomen brief, die vervolgens op 1 december 2015 ter kennisneming naar appellante is gestuurd. Het College heeft partijen in dit verband nog eens bevestigd dat het College op basis van de dan tot het procesdossier behorende stukken zal overgaan tot het doen van een schriftelijke uitspraak, zo mogelijk binnen zes weken na 1 december 2015.

1.8. De inhoud van de hiervoor vermelde gedingstukken geldt als hier ingevoegd.

2. De voorgeschiedenis.

Op grond van hetgeen door de ene partij is gesteld en door de ander niet dan wel onvoldoende is weersproken, stelt het College de volgende feiten vast.

2.1. De heer G is de (middellijk) bestuurder van een aantal besloten vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid (opgericht in mei 2009, in maart 2009, in november 2009 en in januari 2012, hierna gezamenlijk: de D-groep.

2.2. De B.V.'s maken sinds 1 januari 2010 gebruik van zogenaamde AFAS Software. Tot die tijd werd gebruik gemaakt van Minipak. In AFAS is sprake van een splitsing tussen de onderhanden werkadministratie en de grootboekadministratie. Appellante had alleen leesrechten met betrekking tot de onderhanden werkadministratie. Deze werd exclusief en zelfstandig bijgehouden door mevrouw H en/of de heer G, beiden verbonden aan D-groep. De heer G was een goede bekende van appellante. In de onderhanden werkadministratie werden de

kostenfacturen met betrekking tot projecten geboekt en ook de verkoopfacturen werden daarin geboekt. Door de wijze waarop de AFAS Software was ingericht, werden de saldi uit de onderhanden werkadministratie automatisch door geboekt naar de grootboekadministratie. Op die manier werden in de debiteurenadministratie in het grootboek automatisch en zonder tussenkomst van appellante de verkoopfacturen opgenomen. Appellante boekte uitsluitend de ontvangsten in de debiteurenadministratie. Appellante printte daarnaast ook periodiek de saldolijsten van de debiteuren uit ten behoeve van klaagster.

De werkzaamheden voor de vennootschappen werden in eerste instantie met name verricht door de heer B van appellante, aan wie door G op 13 februari 2009 een volmacht is verleend om namens een BV alle correspondentie en gesprekken te voeren met betrekking tot alle fiscale en vennootschappelijke aangelegenheden. In dit verband was appellante aanwezig bij sommige gesprekken tussen klaagster en de heer G. Later werd een groot deel van de werkzaamheden voor de D-groep (eveneens) verricht door de heer A van appellante.

2.3. Op 29 november 2013 zijn alle tot de D-groep behorende vennootschappen in staat van faillissement verklaard. Na het faillissement is een doorstart van enkele BV's gerealiseerd. In het kader van deze doorstart zijn onder meer de (handels)vorderingen op derden van die BV's door de doorstarter overgenomen. Blijkens het eerste openbare faillissementsverslag van een BV bedraagt de (handels)debiteurenpositie van die BV volgens de administratie circa € 600.000 en van de andere BV circa € 160.000. De vorderingen van beide BV's zijn door de doorstarter overgenomen voor een bedrag ad in totaal € 160.000.

2.4. De D-groep werd gefinancierd door de bank (klaagster). De aan de D-vennootschappen verstrekte financiering bestond ten tijde van het faillissement van de D-groep uit een aantal geldleningen van in totaal € 545.827 en een kredietfaciliteit van in totaal (maximaal) € 1.450.000.

Tot meerdere zekerheid van de nakoming van de verplichtingen door de D-vennootschappen zijn pandrechten ten gunste van klaagster gevestigd op onder meer de debiteurenvorderingen en het onderhanden werk. In dit kader werden periodiek (maandelijks) pandlijsten en overzichten van het onderhanden werk door appellante aan klaagster overgelegd. Deze pandlijsten en overzichten werden in opdracht van en in samenwerking met de D-groep opgesteld door appellante. De onderliggende gegevens die benodigd waren om deze lijsten samen te stellen (zoals de facturen), werden grotendeels door de D-groep op- en/of samengesteld en aan appellante verstrekt.

2.5. Onder meer op basis van deze debiteurenlijsten werd, tot het maximumbedrag van € 1.450.000, door klaagster de exacte omvang van het krediet(maximum) van de D-groep vastgesteld. Kort gezegd, werd het krediet boven een bedrag van € 500.000 vastgesteld op 60 percent van het totaalbedrag van de voor bevoorschotting in aanmerking komende aan de bank verpande vorderingen. In de financieringsovereenkomst d.d. 19 juli 2012 is in dit verband bepaald dat de kredietnemer: *“over het krediet boven een bedrag van EUR 500.000,00 (...) met inachtneming van het maximumbedrag) kan beschikken tot 60% van het totaalbedrag van de voor bevoorschotting in aanmerking komende aan de bank verpande vorderingen niet ouder dan 90 dagen na factuurdatum”*. Gedurende de seizoenmaanden (mei tot en met november) werd de kredietlimiet daarnaast mede gebaseerd op het aan de bank (klaagster) verpande onderhanden werk.

2.6. Op basis van debiteurenlijsten en overzichten van onderhanden werk is voorts onder meer in juli 2012 het op dat moment bestaande maximumkrediet ad € 950.000 tussentijds door klaagster verhoogd naar € 1.450.000: het vaste krediet en het aan de debiteuren gerelateerde krediet werd elk verhoogd met een bedrag ad € 250.000. Voorts werd aanvullend een staatsgegarandeerde MKB-lening ad € 250.000 verstrekt. Deze aanvullende lening is tevens gebaseerd op liquiditeits- en rentabiliteitsprognoses en jaarstukken die door appellante in overleg met en namens de D-groep werden opgesteld. De desbetreffende jaarstukken zijn uitgebracht op briefpapier van appellante en voorzien van een door A ondertekende (en als NOAB-lid gestempelde) toelichting. In deze jaarstukken staat vermeld dat een samenstellingsverklaring is afgegeven d.d. 4 juli 2013.

2.7. Ter zake van de formulering van de klacht door het Tuchtcollege en de beoordeling van deze klacht wordt verwezen naar de inhoud van de bestreden uitspraak, die in afschrift aan deze uitspraak is gehecht en als hier ingelast wordt beschouwd.

Bij de bestreden uitspraak heeft het Tuchtcollege op grond van de overwegingen, zoals vermeld onder “5. De gronden van de beslissing” van de bestreden uitspraak, beslist tot: (zie uitspraak Tuchtcollege)

De standpunten van partijen.

3.1.1. **Appellante** doet haar hoger beroep tegen de door haar bestreden uitspraak steunen op de gronden, zoals vervat in het hoger beroepschrift. Ter zitting heeft zij daaraan, mede op vragen van het College, zakelijk weergegeven nog het volgende toegevoegd:

Appellante heeft eerst gisteren om 18.00 uur van de advocaat van klaagster een kopie gekregen van het verweerschrift in hoger beroep en heeft zich dus niet goed kunnen voorbereiden op de zitting. Appellante heeft met name moeite met de door het Tuchtcollege uitgesproken wijze van publicatie en wil daar graag het oordeel van het College over vernemen, anders zou, met het oog op het aanstaande vonnis van de rechtbank, inderdaad gesteld kunnen worden dat deze tuchtrechtelijke procedure als mosterd na de maaltijd kan worden aangemerkt en had het voor de hand gelegen om het hoger beroep om die reden alsnog in te trekken. Vanwege redenen van

proces-economie gaat appellante akkoord met het voorstel van het College om de zitting niet meteen te schorsen maar de mondelinge behandeling voort te zetten en partijen zo nodig daarna in de gelegenheid te stellen om na de zitting alsnog schriftelijk over en weer te reageren. Appellante zal voor zover mogelijk thans ter zitting inhoudelijk reageren op het verweerschrift.

Appellante weerspreekt dat zij misbruik maakt van het tuchtrecht; het Reglement van Tuchtrechtspraak NOAB biedt hen de mogelijkheid om te procederen zoals ze doen.

Appellante had haar vrijwillige lidmaatschap van de NOAB reeds bij e-mail van 27 februari 2014 opgezegd tegen de eerst mogelijke vervaldatum. Op 15 juli 2014 hebben appellanten van de heer Braam van het secretariaat van de NOAB een bericht ontvangen dat het mogelijk is een lidmaatschap per direct te beëindigen, maar dat de hoogte van de reeds betaalde contributie dan ongewijzigd blijft. Bij e-mail van 15 september 2014 heeft appellante in de persoon van de heer B aan de NOAB bericht: "Na overleg met onze advocaat wil ik u hierbij mededelen dat wij ons lidmaatschap bij de NOAB direct opzeggen". Ondanks de toezegging van de heer Braam, ontvangen appellanten vervolgens een reactie van de directeur van de NOAB, de heer mr. E. de Vlam, van 19 september 2014, waarin hij schrijft dat alsnog niet kan worden tegemoetgekomen aan het verzoek om het lidmaatschap met onmiddellijke ingang te beëindigen, vanwege de (onderhavige) lopende tuchtzaak.

Daaropvolgend ontvangt appellante – in de persoon van de heer B - opnieuw een bericht van de heer De Vlam, gedagtekend 1 oktober 2014, waarin onder meer wordt vermeld: "Naar aanleiding van uw bericht d.d. 15 september 2014 bevestigen wij hierbij uw opzegging van het lidmaatschap NOAB. Het bestuur heeft besloten om het lidmaatschap te beëindigen per direct, zoals door u verzocht in uw email.". Appellante, in de veronderstelling dat het lidmaatschap beëindigd was, heeft daarop haar briefpapier aangepast, het NOAB-logo van de website verwijderd en de NOAB-stempel geretourneerd aan de beroepsorganisatie. Ondanks de heldere mail van de heer De Vlam van 1 oktober 2014 ontving appellante vervolgens op 8 oktober 2014 een uitnodiging van het Tuchtcollege van de NOAB voor de mondelinge behandeling van de klacht op 14 november 2014. Aangezien volkomen onduidelijk was of het lidmaatschap nu wel of niet per direct beëindigd was, heeft appellante op 13 oktober 2014 een brief verzonden aan de NOAB en daarin het bovenstaande uiteengezet, met tevens de mededeling dat appellante geen inhoudelijk verweer zou voeren, gelet op de, in haar ogen inmiddels geëffectueerde beëindiging van het lidmaatschap, en de reeds aanhangige bodemprocedure bij de rechtbank Utrecht. Appellante bestrijdt niet dat zij tuchtrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor eventuele gedragingen gepleegd tijdens haar NOAB-lidmaatschap. Het Tuchtcollege heeft, aldus nog steeds appellante, ten onrechte geoordeeld dat klagster belanghebbende is en op die grond ontvankelijk is in haar (inleidende) klacht. Immers, de klacht ziet op handelen in de zomer van 2013 en op dat moment is er geen sprake van een uitbreiding van de kredietfaciliteit. Deze uitbreiding heeft plaatsgevonden op 19 juli 2012. Wanneer zou worden aangenomen dat appellante tuchtrechtelijk verwijtbaar zou hebben gehandeld in 2013, zou dat zonder gevolg zijn gebleven voor de financiële positie van klagster. D-groep zou alleen eerder failliet zijn gegaan. Daardoor staat vast dat klagster, zelfs wanneer sprake zou zijn van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen, niet rechtstreeks in haar belang is getroffen. Daardoor dient klagster alsnog niet ontvankelijk in de inleidende klacht te worden verklaard. Appellante ontkent en betwist al hetgeen klagster heeft gesteld, behoudens voor zover een uitdrukkelijke erkenning plaatsvindt. Klagster verwijt appellante dat zij meegewerkt zou hebben althans, op de hoogte zouden zijn geweest van het verstrekken van onjuiste financiële gegevens van de D-groep. Appellante maakte niet zelfstandig facturen dan wel pandlijsten. Appellante stond ver af van de facturatie. Daarmee kan een klacht over het opstellen van valse informatie/facturen nooit slagen. Dat er ook daadwerkelijk valse facturen zijn gemaakt, staat overigens nog steeds niet vast. Daarover wordt in de civiele procedure nog gediscussieerd. De gegevens voor deze financiële stukken waren alle afkomstig van de D-groep zelf. Ook maakte appellante niet de debiteurenlijsten; dat deed D-groep, zodat appellante ook daarvan geen verwijt gemaakt kan worden. De pandlijsten zijn een uitdraai van deze debiteuren waar appellante niets aan toevoegde. Appellante stuurde die pandlijsten, na deze te hebben voorzien van een stempel, gewoon door, als PDF-bestand. Op de daartoe strekkende vraag van het College of een dergelijke opstelling voldoende kan worden geacht in het kader van de zorgplicht van een NOAB-lid ten behoeve van een derde partij wordt geantwoord dat appellante op dit moment die lijsten wel zou controleren maar dat zij er indertijd van uitging dat het zonder controle doorsturen van die pandlijsten voldoende was; het controleren ervan behoorde ook niet tot de indertijd verstrekte opdracht aan appellante. Appellante heeft af en toe wel wat gevraagd, maar heeft zeker niet alle creditnota's nagekeken. Ook het memo dat aan de financieringsaanvraag ten grondslag heeft gelegen, is niet van de hand van appellante. Volgens appellante behoorde het niet tot diens opdracht om projecten en meer specifiek het onderhanden werk van de betreffende projecten te controleren. Appellante was indertijd door D-groep ingehuurd om het grootboek voor D-groep te verwerken. Het maken van een liquiditeitsprognose was feitelijk de kern van de werkzaamheden. Appellante zag alleen de financiële mutaties langskomen, nooit de facturen zelf. Appellante bestrijdt dan ook de andersluidende verklaring daarover van de in de stukken genoemde mevrouw H van D-groep. Zoals in de stukken omschreven, trad de heer G meer op als een soort van "tovenaar"; hij ging overal de werkbonden ophalen. Het ontzeggen van het lidmaatschap van de NOAB wanneer het lidmaatschap reeds

beëindigd is, is onmogelijk. De door het Tuchtcollege uitgesproken wijze van openbaarmaking van de uitspraak is niet terug te vinden in het Reglement van Tuchtrechtspraak NOAB en is ook niet gevorderd door klaagster. Het Tuchtcollege heeft haar oordeel enkel gebaseerd op de door klaagster gestelde feiten en heeft haar beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd. De (inleidende) klacht dient daarom in alle onderdelen ongegrond verklaard te worden.

3.1.2. In aanvulling daarop heeft **appellante** in de “Reactie op verweerschrift” d.d. 29 oktober 2015 nog het volgende aangevoerd, zakelijk weergegeven: Het is maar de vraag welke toegevoegde waarde een lidmaatschap van de NOAB heeft, gelet op de wijze waarop door de NOAB is omgegaan met de opzegging van het lidmaatschap en de wijze waarop ook nu weer de klacht is behandeld (het niet tijdig doorzenden aan appellanten van het verweerschrift in hoger beroep). Hoe het ook zij, de in casu opgelegde sanctie schiet zijn doel voorbij en is disproportioneel. Met name het niet geanonimiseerd publiceren, vindt onder de gegeven omstandigheden geen enkele rechtvaardiging. Het verwijt van klaagster dat appellante haar werk niet neergelegd zou hebben, is een nieuw –aanvullend- klachtonderdeel, waarover in hoger beroep niet voor het eerst geklaagd mag worden zodat klaagster op dit punt niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Overigens stelt appellante zich in dit verband op het standpunt dat zij niet op de hoogte was van de onjuistheid van de informatie en dat er voor haar geen aanleiding was om de werkzaamheden neer te leggen en de opdracht terug te geven. Het onderzoeksrapport van de heer J van K Accountants & Adviseurs vertegenwoordigt niet anders dan een zuiver partijstandpunt ten behoeve van klaagster en de bevindingen uit het rapport kunnen niet tot de conclusie leiden dat appellante klaagster van onjuiste informatie zou hebben voorzien, waardoor klaagster schade zou hebben geleden. Appellante heeft niet klachtwaardig gehandeld ten opzichte van klaagster. Appellante heeft pandlijsten doorgestuurd op basis van informatie die zij ontving van de heer G, en waaraan zij – aldus appellante - niet hoefde te twijfelen. Klaagster heeft kennelijk blindelings vertrouwd op de juistheid van de door D-groep verstrekte informatie zonder zelf noodzakelijk degelijk onderzoek te doen naar de informatie met als gevolg dat klaagster ook zelf verantwoordelijk is voor de eventueel daaruit voortvloeiende schade. De inleidende klacht had dan ook volledig ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2.1. **Klaagster** doet haar verweer in hoger beroep steunen op de gronden, zoals vervat in haar verweerschrift van 28 april 2015. Die gronden, alsmede hetgeen zij daaraan ter zitting heeft toegevoegd in de van haar afkomstige pleitnota en op vragen van het College heeft geantwoord, komen zakelijk weergegeven op het volgende neer: (...)

3.2.2. In aanvulling daarop heeft **klaagster** naar aanleiding van de “Reactie op verweerschrift” d.d. 29 oktober 2015 in haar brief van 26 november 2015 nog het volgende aangevoerd, zakelijk weergegeven: (...)

4. Geschil.

4.1. Op basis van de gedingstukken en de mondelinge toelichting van partijen ter zitting stelt het College vast dat in hoger beroep de bestreden uitspraak in volle omvang in geschil is. Dat betekent dat appellante van het College een oordeel wenst over de vragen of:

- a) klaagster terecht ontvankelijk is verklaard in de (inleidende) klacht
- b) appellante in het onderhavige geval het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk in ernstige mate heeft ondermijnd doordat zij zich in die hoedanigheid zodanig zou hebben gedragen dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan een handelen dat een behoorlijk NOAB- administratie-en belastingdeskundige niet betaamt
- c) de opgelegde maatregel van ontzetting uit het lidmaatschap NOAB terecht is, en of
- d) terecht is beslist tot een niet geanonimiseerde publicatie van een samenvatting van de bestreden uitspraak.

4.2. Appellante is van mening dat het hoger beroep volledig gegrond dient te worden verklaard en de inleidende klacht alsnog volledig ongegrond.

Klaagster is de opvatting toegedaan dat het ingestelde hoger beroep dient te worden verworpen.

5. De beoordeling van het hoger beroep

5.1. Omtrent het hoger beroep en het daartegen gevoerde verweer overweegt het College als volgt.

Vooraf en ambtshalve:

5.2. Hoewel appellante op het moment van indienen van het hoger beroep tegen de bestreden uitspraak formeel geen lid meer was van de NOAB acht het College appellante, gelet op het onmiskenbare (maatschappelijk) belang dat zij heeft met betrekking tot de behandeling van haar hoger beroep (dit nog daargelaten dat zij zich in de toekomst wellicht opnieuw aanmeldt als lid van de NOAB), bevoegd om hoger beroep in te stellen en bijgevolg is ook het College bevoegd kennis te nemen van het tijdig ingestelde hoger beroep en dat te behandelen. Daar komt bij, dat een beslissing tot in hoogste tuchtrechtelijke instantie op zich ook van betekenis kan zijn voor de civiele- dan wel (eventuele) strafrechtelijke procedure(s).

Ten aanzien van het geschil:

5.3. Het Tuchtcollege heeft in de uitspraak waarvan beroep klaagster ontvankelijk verklaard in de klacht, de klacht in zijn geheel gegrond verklaard, onder oplegging aan betrokkene (appellante) van de maatregel van ontzetting uit het lidmaatschap en onder bepaling dat de door klaagster betaalde gedingkosten aan haar worden vergoed alsmede dat een samenvatting van de in kracht van gewijsde gegane beslissing in een niet geanonimiseerde vorm zal worden gepubliceerd in Activa, het periodiek van NOAB.

5.4.1. Ingevolge artikel 21, lid 4, van het Reglement van Tuchtrechtspraak NOAB (zoals gewijzigd per 10 november 2010; hierna: het Reglement) onderzoekt het College op grondslag van de beslissing van het Tuchtcollege. Het is in beginsel dus niet toegestaan in hoger beroep nieuwe argumenten/feiten aan te voeren. Welbeschouwd heeft appellante zulks in casu wel gedaan. Zij heeft in hoger beroep uitvoerig uiteengezet waarom zij in eerste instantie geen verweer heeft gevoerd en zich daartoe alsnog genoodzaakt zag in hoger beroep.

5.4.2. Het College is het met appellante eens dat de NOAB zelf in 2014 de ontstane onduidelijkheid over de beëindiging van het lidmaatschap van appellante van NOAB niet alleen heeft gecreëerd maar vervolgens heeft laten bestaan. Zo is de mededeling van de directeur van NOAB van 1 oktober 2014 *“Naar aanleiding van uw bericht d.d. 15 september 2014 bevestigen wij hierbij uw opzegging van het lidmaatschap NOAB. Het bestuur heeft besloten om het lidmaatschap te beëindigen per direct, zoals door u verzocht in uw email.”* naar het oordeel van het College niet anders te verstaan dan als een ondubbelzinnige verklaring c.q. standpuntbepaling van de NOAB omtrent de beëindiging van het lidmaatschap, en wel per datum 1 oktober 2014. Daarvan uitgaande, kon en mocht appellante er op vertrouwen dat zij vanaf die datum niet langer lid van de NOAB was. Gelet daarop is het vervolgens niet onbegrijpelijk, en in elk geval niet tuchtrechtelijk verwijtbaar, dat appellante er voor heeft gekozen verder geen (inhoudelijk) verweer te voeren inzake de procedure voor het Tuchtcollege van NOAB. Onder dergelijke omstandigheden kan ook niet worden geoordeeld dat sprake is van een misbruik van het tuchtrechtelijk stelsel, zoals door klaagster gesteld en is er naar het oordeel van het College ook geen sprake van strijd met het bepaalde in artikel 21, vierde lid van het Reglement.

5.5. Het College sluit zich aan bij de constatering van het Tuchtcollege dat waar de klacht strafrechtelijk dan wel civielrechtelijk van aard is, het niet de taak van de tuchtrechter is om daarover een oordeel te geven. Dat oordeel is voorbehouden aan de strafrechter (indien het een strafzaak wordt) en/of de civiele rechter, alwaar thans nog een bodemprocedure tussen partijen aanhangig is.

5.6. Met betrekking tot de vraag of klaagster ontvankelijk is in de (inleidende) klacht neemt het College het oordeel van het Tuchtcollege ter zake (ro 5.2 van de bestreden uitspraak) over, inclusief de daartoe gebezigde gronden. Klaagster heeft gesteld, en het College heeft geen termen gevonden klaagster daarin niet te volgen en gaat dan ook uit van de juistheid ervan, dat de door haar in 2014 ingediende klacht onder de gegeven omstandigheden betrekking heeft op de gedragingen van appellante in het algemeen en niet kan worden aangemerkt als uitsluitend betrekking te hebben op het handelen van appellante in (de zomer van) 2013. De conclusie is dan ook dat klaagster niet alleen ontvankelijk maar ook bevoegd was om de (inleidende) klacht in te dienen.

5.7. Het College gaat thans over tot de behandeling van de (twee) vragen die in feite de rode draad vormen van het geschil, te weten of appellante in casu:

- a) in strijd heeft gehandeld met de richtlijnen van NOAB door opzettelijk onjuiste informatie aan een geldvertrekker (in casu klaagster) te verstrekken, althans na te laten haar werkzaamheden neer te leggen toen duidelijk werd dat de informatie onjuist was;
- b) in strijd heeft gehandeld met de zorgvuldigheid die een NOAB-lid betaamt, door gegevens te verstrekken op basis van – naar klaagster stelt- valselijk opgemaakte facturen, foutief opgestelde samenstellingsverklaringen en onjuiste pandlijsten.

5.8. Partijen hebben hun standpunten met betrekking tot met name deze twee vragen in hoger beroep over en weer uitvoerig uiteengezet, in welk verband zij beiden onder meer hebben verwezen naar de op dit moment nog aanhangige civiele procedure bij de rechtbank Midden-Nederland. Naar het oordeel van het College zijn er echter in de onderhavige hoger beroepstuchzaak nog zo veel onduidelijkheden blijven bestaan dat het voor het College op basis van de voorhanden gegevens niet mogelijk is gebleken om te komen tot een afgewogen oordeel over de vraag of appellante in casu al dan niet in voorliggende gevallen bewust zou hebben gefraudeerd, zoals door klaagster uiteengezet. De door klaagster gestelde –en door appellante gemotiveerd betwiste- gepleegde fraude is voor het College niet komen vast te staan. De beantwoording van de vraag of daadwerkelijk sprake is van door appellante gepleegde fraude acht het College meer op de weg liggen van de rechter die onder de gegeven omstandigheden de meest aangewezen is om daarover te beslissen, te weten de rechter die is geroepen te beslissen in de aanhangige civiele bodemprocedure. Het College onthoudt zich dan ook van een inhoudelijk oordeel ter zake.

5.9. Zulks gaat evenwel niet op voor de kwestie met betrekking tot – kort gezegd – de verwerking van de pandlijsten door appellante. Appellante heeft met betrekking tot het afgeven van de pandlijsten ter zitting, desgevraagd door het College, verklaard dat zij de pandlijsten na deze te hebben voorzien van een stempel, zonder controle doorstuurde, als PDF-bestand, dat zij dergelijke lijsten in de huidige tijd wel zou controleren, maar dat zij er indertijd van uitging dat het zonder controle doorsturen van die pandlijsten voldoende was, dat het controleren ervan ook niet tot de indertijd verstrekte opdracht aan appellante behoorde en dat appellante af en toe wel wat heeft gevraagd, maar heeft zeker niet alle creditnota's heeft nagekeken. Klaagster heeft in dit verband verklaard, welke verklaring naar het oordeel van het College door appellante niet dan wel onvoldoende is

weersproken, dat appellante intensief betrokken is geweest bij de kredietaanvraag, waarbij klaagster heeft gewezen op de ter dier zake afgelegde verklaringen van mevrouw H en de heer G van D-groep.

5.10. Het College is van oordeel dat appellante zich dienaangaande niet heeft gedragen zoals een goed NOAB-lid betaamt. Het gaat niet aan dat een NOAB-lid dergelijke pandlijsten, na er blijk van te hebben gegeven zich te hebben gerealiseerd dat er iets mee was dat gevolgen zou kunnen hebben voor het al of niet verstrekken van een krediet (zoals in casu aan klaagster), zonder controle doorstuurt. Een dergelijke handelwijze is klachtwaardig en een NOAB-lid onwaardig. De stelling van appellante dat klaagster zelf ook beter had moeten opletten, wat daar overigens al van zij, ontslaat haar niet van de op haar rustende verplichting zich ter zake te gedragen als een NOAB-lid betaamt.

5.11. De slotsom luidt dat het College ten dele het oordeel van het Tuchtcollege dat appellante in de uitvoering van haar werkzaamheden op onderdelen is tekort geschoten jegens klaagster onderschrijft.

Nu voor het College echter niet onomstotelijk is komen vast te staan dat appellante bewust heeft gefraudeerd, past de maatregel van ontzetting uit het lidmaatschap, zoals bij de bestreden uitspraak opgelegd, niet. Alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, oordeelt het College de maatregel van schriftelijke berisping als genoemd in artikel 3, lid 1, letter B, van het Reglement, passend en geboden en zal die dan ook opleggen. Van omstandigheden die nopen tot het opleggen van een lichtere maatregel is het College niet gebleken.

5.12. Het opleggen van deze lichtere maatregel leidt er toe dat ook de wijze van publicatie van de bestreden uitspraak wijziging ondergaat. Het College acht termen aanwezig voor een gebruikelijke publicatie van zowel de bestreden uitspraak als van de onderwerpelijke uitspraak, waarbij alle tot personen/bedrijven herleidbare gegevens zijn geanonimiseerd.

5.13. Hetgeen partijen overigens in hoger beroep hebben aangevoerd, kan niet leiden tot een ander oordeel en ook ambtshalve is niet gebleken van de onjuistheid ervan.

5.14. De slotsom is dat het hoger beroep (deels) gegrond is, dat de bestreden uitspraak wordt vernietigd, dat aan appellante de maatregel van berisping in plaats van ontzetting uit het lidmaatschap wordt opgelegd en dat de publicatie van de bestreden uitspraak geanonimiseerd plaats zal vinden.

5.15. Aangezien het hoger beroep niet, zoals artikel 20, lid 7, van het Reglement voorschrijft, in alle onderdelen gegrond is verklaard, bestaat geen aanleiding aan appellante de door haar voor het instellen van hoger beroep betaalde gedingkosten ad € 500 te vergoeden.

Op grond van al het vorenstaande dient te worden beslist als hierna is vermeld.

6. De beslissing

Het College van Beroep:

- verklaart het hoger beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden uitspraak voor zover het de opgelegde maatregel, de restitutie van het griffierecht en de wijze van publicatie betreft en opnieuw uitspraak doende ter zake;
- legt aan appellante op de maatregel van berisping;
- bepaalt dat een samenvatting van de beslissing van zowel het Tuchtcollege als van het College van Beroep in geanonimiseerde vorm zal worden openbaar gemaakt door publicatie in "Activa", het periodiek van NOAB
- bevestigt de bestreden uitspraak voor het overige.

Aldus beslist op 20 januari 2016 door mr. G.G. Vermeulen, voorzitter, mr. W. Doornink en prof. dr. mr. M. Pheijffer RA, leden, in aanwezigheid van R.O.J.M. de Windt, griffier.

R.O.J.M. de Windt

G.G. Vermeulen

Afschriften van deze uitspraak zijn aangetekend aan partijen, het Tuchtcollege, het bestuur van de vereniging NOAB en de algemeen directeur van NOAB verzonden op:

Tegen deze beslissing staat geen rechtsmiddel open.